

Ο Διχασμός του Δείπνου

Γράφτηκαν και ειπώθηκαν πολλά για το δείπνο που παρέθεσε η Πρόεδρος της Δημοκρατίας στους επίσημους καλεσμένους της χώρας για την επέτειο των 200 χρόνων από την Επανάσταση. Αυτή τη φορά, βέβαια, ευτυχώς δεν είχαν ως αφορμή την επαναλαμβανόμενη παρουσία της πατροπαράδοτης σφυρίδας στο μενού. Τη γευστική επένδυση είχε αναλάβει ο πολυβραβευμένος σεφ Λευτέρης Λαζάρου και η ομάδα του, οπότε δεν χρειάζονταν να μπορούμε στη βάση των σκέψεων και διλημάτων περί ελληνικότητας και σύγχρονης κουζίνας – και τη σφραγίδα της παράδοσης είχαν τα πιάτα και τις υψηλού επιπέδου τεχνικές που απογείωσαν τη γευστική απόλαυση των παρισταμένων.

Ο θόρυβος που ξέσπασε αφορούσε στις ετικέτες των κρασιών, οι οποίες πλαισίωσαν το φαγητό. Δικαιολογημένα. Αυτό δεν ήταν ένα οποιοδήποτε δείπνο, άλλωστε. Δεν γιορτάζουμε κάθε μέρα την στιγμή που αναγεννηθήκαμε ως έθνος, διότι περί αυτού του γεγονότος πρόκειται. Από τη μια, λοιπόν, υπήρξαν εκείνοι που στάθηκαν υπέρ της επιλογής των συγκεκριμένων κρασιών – να πω σε αυτό το σημείο ότι επιλέχθηκαν το λευκό F του Φοίβου Παπαστρατή, ένα χαρμάνι από Ασύρτικο και Μοσχάτο με καταγωγή από την Εύβοια, το Κλειδί μια μαλαγουζιά από το Κτήμα Μιχαηλίδη στη Δράμα και ο Αποσπερίτης μια γλυκιά εκδοχή της ποικιλίας Φωκιανό από την Οινοποιητική Λειψών, τα δύο πρώτα εσοδείας του 2019 και το τελευταίο του 2014. Ενθαρρυντικές φωνές, που πήραν το μέρος των νέων παραγωγών, σνόμπαραν τους ειδικούς που με τη σειρά τους σνομπάρουν τα πάντα και αγκάλιασαν ζεστά την έξοδο από την πεπατημένη. Από την άλλη βρέθηκαν όσοι θεώρησαν ότι το συγκεκριμένο δείπνο κι ότι περιλάμβανε εντάσσεται στο πλαίσιο των χειρονομιών υψηλού συμβολισμού κι ότι ως τέτοιο θα έπρεπε να είχε αντιμετωπιστεί. Για αυτούς τα κατάφερε καλά στο ένα σκέλος, το γαστρονομικό, αλλά σε ότι αφορά την οινοκοϊκή πλευρά όχι.

Δεν ήμουν ποτέ οπαδός της φατριάς που ονομάζεται «ισαποστάκηδες» και δε θα γίνω τώρα. Η δική μου άποψη είναι πως όπως δόθηκε η απαραίτητη προσοχή στο περιεχόμενο των πιάτων, το ίδιο θα έπρεπε να είχε γίνει και με αυτό των ποτηριών. Το κρασί θα έπρεπε να είχε λειτουργήσει ως φορέας μηνυμάτων, όπως ακριβώς και το φαγητό. Στην απλοϊκή παρατήρηση «τα ζήτησε η Πρόεδρος, διότι τα είχε δοκιμάσει στις διακοπές της» αναρωτιέ-

μαι γιατί χρησιμοποιείται αυτή η εξήγηση ως δικαιολογία. Δηλαδή, αν η Πρόεδρος είχε δοκιμάσει στις διακοπές της τις προτάσεις του Λευτέρη Λαζάρου θα έπρεπε να μπει στην κουζίνα μαζί του και να μαγειρέψει. Φυσικά και είχε λόγο στην επιλογή των εδεσμάτων, αλλά σε αυτή την περίπτωση προφανώς της πρόσφεραν μελετημένες προτάσεις για να διαλέξει. Σε ότι αφορά στο κρασί όμως, αυτή η σπουδή απουσίασε πανηγυρικά. Και φάνηκε. Δε θα σταθώ μόνο στην απουσία οίνων από περιοχές που συνδέθηκαν με τον απελευθερωτικό αγώνα, καθώς και εκείνων που αποτελούν, όπως πολύ σωστά επισημαίνει σε σχετικό κείμενό του ο κ. Δ. Κούκης, από το Αθηνόραμα «τις αιχμές του δόρατος του ελληνικού κρασιού». Δε θα επικροτήσω μόνο την άποψη του πολύπειρου Ν. Στεργίδη πως «το δείπνο αυτό ήταν μία ευκαιρία να σερβιριστούν σπουδαία και παλαιωμένα ελληνικά κρασιά... σε φιάλες magnum ή και μεγαλύτερες, από τα καλύτερα και πιο ιστορικά οινοποιεία της χώρας». Θα θέσω, με τη σειρά μου, ένα ακόμη ερώτημα. Γιατί μόνο τόσα λίγα;

Θεωρώ ότι στη συγκεκριμένη περίπτωση στο τραπέζι έπρεπε να υπάρχουν κρασιά που θα έκαναν τους προσκεκλημένους να παραμιλούν, ώστε την επόμενη ημέρα να ξέρει όλος ο κόσμος για τα συγκλονιστικά μας Ασύρτικα, τις ντελικάτες Μαλαγουζιές, τα μοσχομυριστά Μοσχοφίλερα, τα αφρώδη που τα δουλεύουμε πυρετωδώς, τα απίστευτα γλυκά μας Μοσχάτα, τις Μαυροδάφνες και τα Vinsanto μας.

Απέχω πολύ από το να με χαρακτηρίσει κανείς συντηρητική, δεν επιθυμώ να προσβάλω κανέναν και πραγματικά επικροτώ εμπράκτως κάθε προσπάθεια των μικρών οινοποιών που βάζει ένα λιθαράκι στην ανάδειξη της εσαχτιάς της οικικής Ελλάδας. Αλλά εδώ το διακύβευμα είναι άλλο. Πρόκειται για την ανάδειξη του «εμείς». Κι αυτό το πρότζεκτ μπορεί να πετύχει στον απόλυτο βαθμό επενδύοντας στο μεγαλείο. Στα μεγάλα όνειρα. Στα μεγάλα ιδανικά. Και στα μεγάλα κρασιά. Θα σας εξομολογηθώ κάτι: δε σας κρύβω ότι βαθιά μέσα μου είμαι χαρούμενη με την τροπή που πήραν τα πράγματα. Ναι, μην εκπλήσσετε. Όπως έγραφα πρόσφατα σε ένα αγαπητό μου πρόσωπο, όλη αυτή η έντονη συζήτηση δεν είναι διχασμός, αλλά σπορά. Για να αναδειχθούν οι δικές μας «Βουργουνδιές» θα πρέπει να πάρουν στη συλλογική συνείδηση τη θέση που τους αξίζει. Ο διάλογος αυτός που έχει ξεκινήσει είναι ένα αλέτρι που σκάβει το χώμα. Βαθιά. Ας έχουμε μια καλή σοδειά.